

heraf og saa vidt muligt søge at forhindre, at den Slags Ting i Fremtiden bliver Skyld i Jernbanekatastrofer. Flere ærede Talere har benyttet Lejligheden — og saa vidt jeg har kunnet forstaa særlig Socialdemokraterne — til at slaa til Lyd for Krav, som i Virkeligheden slet ikke kommer Sagen ved, i alt Fald ikke efter min Mening. Man har straks stillet Fordring om — det var særlig det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) —, at der skulde ansættes en hel Del flere Funktionærer — det var kun, hvad vi kunde vente fra den Side —, og at der nødvendigvis ogsaa maatte højere Løn til. Det er meget vanskeligt for den enkelte Rigsdagsmand at bedømme, hvorvidt der er et tilstrækkeligt Antal Funktionærer ved Statsbanerne eller ej, men jeg har akkurat det samme Indtryk som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), at der i al Almindelighed er rigeligt med Mandskab, og jeg synes, at der kunde være god Grund til, hvis Finansudvalget i Vinter kommer nærmere ind paa Livet af denne Sag, at faa en Opgørelse over og Sammenligning med Forholdene i andre Lande — og det er da særlig England og Tyskland, jeg mener, vi kan sammenligne os med — og se, hvor stort Mandskab og hvor mange Funktionærer de har. Det kunde være meget interessant at faa en saadan Sammenligning foretaget. Overfor disse Krav i det hele og overfor den Bebrejdelse, der er rettet mod Jernbaneledelsen — jeg skal ikke forsvare den i alle Enkeltheder —, forekommer det mig, at vi i Fremtiden maa stille den Fordring, at Jernbanerne skal ledes økonomisk. Jeg tror, at vi her paa Rigsdagen skal vogte os for at slaa over fra den ene Stemning til den anden, saaledes at vi, naar Jernbanerne betaler sig daarligt, klager os og vil sætte Taksterne op og sætte det ene og det andet i Værk og, naar de betaler sig nogenlunde, vil bruge Pengene hurtigst muligt. Det kan Rigsdagen ikke være tjent med. Jeg er af den Anskuelse, at man maa fordrø, at Statsbanerne drives paa økonomisk forsvarlig Maade ogsaa i Fremtiden. Jeg kan f. Eks. ikke indse, at det var noget saa forfærdeligt, saaledes som det ærede Medlem fra Fredericia mente, at der var sendt en Spareassistent ud, der nærmere skulde undersøge Forholdene ved Stationerne og Banerne i det hele taget. Jeg synes, at det var en udmærket Foranstaltning; en saadan Mand kan faa stor Øvelse og blive saa rutineret, at han øjeblikkelig kan se, hvad der kan spares, og hvad der altsaa ogsaa bør spares.

Hermed skal jeg slutte. Jeg skal ikke komme ind paa storpolitiske Betragtninger; jeg kan kun føje mit Ønske til de manges, der har haft Ordet, om, at det maa lykkes at komme til et Resultat i Grundlovssagen. Jeg synes ikke, at vi i vort Parti har Grund til at beklage os, da det jo er os, der i sin Tid har rejst Sagen, og da det er vor Politik og Taktik, som fremdeles er den raadende, som bliver fulgt af den radikale Regering.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Birch: Det ærede Medlem for København 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) spurgte mig før, om det var Lovene for Dansk Jernbaneforbund, jeg havde oplæst. Jeg skal da oplyse, at det er Love og Vedtægter for Dansk Jernbaneforbund, just som jeg nævnedes før, d. v. s. de Bestemmelser, som dels er afgørende for, at der dannes en Reservefond i Forbundet, dels for, hvorledes denne Reservefond kan anvendes. Det glæder mig i øvrigt at kunne oplyse efter Opfordring af det ærede Medlem, at han nu erkender, at Forholdet er, som jeg har sagt, men at de paagældende Bestemmelser er trufne i Juni 1911, efter at det ærede Medlem er fratraadt Arbejdet for denne Sag.

Jeg kunde slutte her, men jeg kan efter denne lille Sejr ikke lade være at tilføje, at det ærede Medlem brugte det Udtryk, at der var en Orm, som aldrig dør. Ormen var det, jeg havde fremført, og som nu viser sig at være rigtigt. Jeg vil vende Lignelsen med Ormen om, jeg vil sige, at der er en Orm, som hedder Snuhed. Vi kender fra en Komædie det Udtryk: „Den kloge narrer den mindre kloge“. Jeg skal minde om, at det ærede Medlem var en af dem, der har lavet Forhandlingsreglerne. Det viser sig nu, at disse i 1910 er lavet paa en saadan Maade, at man allerede i 1911 sætter en Bestemmelse ind, paa hvilken det ærede Medlem gaar i den Grad i Vandet, som Tilfældet har været her i Dag. Men jeg føler mig dog forvisset om — jeg kender til en vis Grad det ærede Medlems Anskuelser om en Række Forhold —, at det ærede Medlem, efter hvad der er passeret her i Dag, efter hvad der er oplyst om, hvorledes Vedtægterne i Virkeligheden er, ikke mere vil forlange, at den Regering, der støtter sig til hans Parti, skal sige, som han sagde, at man ikke vil ændre det af mig